

La Festa de la Divina Pastora

Aquest escrit se'ns va demanar al Centre d'Estudis Canetencs a través de la senyora Tina Pujol per tal de ser inserit al programa de la Divina Pastora d'enguany. Com que s'ha refusat alegant que els avis de l'Hospital no ho entendrien, hem cregut convenient publicar-ho i que jutjeu per vosaltres mateixos. Sóc de l'opinió que a Canet, la gent gran també ho és mentalment i està totalment capacitada per entendre aquest escrit.

Al temps de la meva infantesa en la Festa de la Divina Pastora, s'hi practicava una mena de ritual (jo només recordo el de Canet i el d'Arenys de Mar i ignoro si en altres llocs es feia igual) que evocava a les festes "pastorals" dels jardins de Versalles a l'època del rei Sol. Suposo per tant que provenia de la cursileria francesa més barroca o rococó de la història i que al nostre país se li havia donat una orientació religiosa o pseudo-religiosa. Aquesta festivitat, sobretot a Arenys de Mar, es celebrava amb una certa concurrència i esplendor, era només per a les nenes que hi anaven disfressades amb els vestits més blancs i llacets més de color de rosa. Les de casa bona anaven directament de madame de Maytenoin amb vestits del XVII fastuosos i estarrufats, pentinades amb tirabuixons i farcides de llacets. Sempre ni havia alguna nena que per a demostrar que era de la casa més bona de totes, portava un xaïet viu als braços, un xaïet autèntic acabat de néixer d'un blanc "norit" que ja el voldrien els detergents més actius d'ara que també anava ple de llacets rosats. Ja dic, l'estètica que es volia reproduir era la de les festes "pastorals" de la cort més rococó de la història de França que com sap tothom és la pàtria de la cursileria. Era una festa que per la seva ubicació cronològica estava relacionada amb l'arribada de la primavera i la capella d'aquesta advocació divina i pastoral quedava literalment colgada de flors i assetjada de ciris de tots colors.

L'efusió i entusiasme que aquest ritual tenia a la vila veïna es devia segurament a que Arenys de Mar sempre ha tingut més vocació burgesa que nosaltres; a Canet, la cosa mai no era tant concorreguda ni exagerada, però, a Arenys, ja dic, hi havia anys en què per la diada de la Divina Pastora

s'atenyien els fastos d'una veritable pompa celestial. Ara m'adono que en matèria religiosa dec tenir el rellotge aturat en les reformes del Concili Vaticà II, perquè no comptava pas que l'actual neocontrareforma ens retornés tant aviat i tan depresa fins a aquests sacramentals tan entranyables però tan mínims. Només voldria dir que, per coherència elemental, si el barroc religiós retorna amb aquest entusiasme, amb més raó caldria preservar l'arquitectura del mateix estil que a Canet tenia com a únic exponent l'edifici de l'Hospital del Pobres que ja fa temps que per obra i gràcia de no sé quins

propòsits —sempre humanitaris, segurament— està reduït a una bambolina ruïnosa que demana a crits que l'acabin d'aterrar. Si celebren la Divina Pastora a mi personalment em sembla un anacronisme que potser no fa ni bé ni mal, però, que mentre us entreteniu en preservar o ressuscitar això us estiguen carregant l'únic edifici barroc de Canet em sembla una vergonya solemne i absolutament barroca.

XAVIER MAS

7 d'abril de 2005
Centre d'Estudis Canetencs
President.